

Принцип зверхності особистого над соціумом, індивідуальних інтересів над суспільними по суті перетворений мондіалізмом в норму моралі, використовується провідниками «нового світового порядку», як знаряддя деморалізації членів суспільства. Спочатку їхня свідомість чисто технічно фрагментується і позбавляється критичності сприйняття настільки, що практично повністю перестає сприймати межу між реальністю і віртуальністю, і органічно вписується у анархічний світоглядний синкретизм – мікст споживацького прагматизму, граничного наукового раціоналізму і марновірства, як це можна зараз спостерігати в Україні. Це можна було б вважати природним наслідком перебування сучасної людини в умовах жорсткого культурного шоку, лавини інформації, достовірність якої неможливо встановити, і яка фатально травмує світосприйняття, деформує свідомість пересічними подіями, реальною і віртуальною дійсністю.

Захисну функцію щодо такого шоку мало б виконувати суспільство з його апаратом державного управління, передбачивши систему захисних заходів, проте на практиці відбувається абсолютно протилежне – скажімо, влада в Україні підігрує глобальним гравцям – деформує суспільну ідеологію, і ідеологія працює на деформовану, позаморальну, орієнтовану на принцип всесвітнього гедонізму владу. Така ідеологія обстоює «єдині цінності, з якими варто рахуватися людині – її життя, свобода слова і свобода перемішень». Проте, це може бути реалізоване лише за умови повної лояльності і підконтрольності управляючій системі, яка сама і визначає рівень цієї лояльності і підконтрольності – цю систему представляє надсвітова влада, що разом з монополізацією економічного простору монополізує це право. Тим самим підтверджується, що соціум з його комунітаризмом відмінюється взагалі і на зміну йому приходять інші, глобальний, «надсвітовим соціум», який насправді представлений обмеженою кількістю потужних і спроможних гравців, що монополізують увесь світовий простір. Цей особливий соціум, підпорядковуючи світ, не потребує адаптації інших менталітетів та цінностей до транскультури – він намагається їх зламати.

Це сучасні реалії, але не магістральна лінія взаємодії окремої країни з «новим світовим порядком», бо насправді системною домінантою соціального устрою є комунітаризм, який витікає із спільної ідентично-виразної культури, що визначає зміст загальнонаціонального інтересу. Такий інтерес не вписується в космополітичну ідеологію атомізації культурного і економічного простору, трактує усі так звані «компромісні рішення» і транскультуру, як такі, що завжди виявляються ідеологією сильнішого, спроможного диктувати свої умови.

Список використаних джерел:

1. Ермолаев А.В. От геополитики к геоэкономике — вызовы для национальных правительств. // Главред. – 2008. – 21.03.08.
2. Автор теорії академік НАН України Ю.М.Пахомов.
3. Лист Ф. (1789-1846).
4. Лист Ф. Национальная система политической экономии. – М.: Европа, 2005.
5. Бек У. Что такое глобализация? – М.: Прогресс-Традиция, 2001.
6. Crane D. Culture and Globalization. Theoretical Models and Emerging Trends. / Global Culture: Media, Arts, Policy, and Globalization. Edited by D. Crane, N. Kawashima and K. Kawasaki. – L., N.Y. : Routledge, 2002. – P. 112.
7. <http://www.credo-new.narod.ru/current/html/11.htm> - _ednref14#_ednref14 – Robertson R. Globalization or Glocalization? / Globalization. Critical Concepts in Sociology. Edited by R. Robertson and K.E. White. Vol. 3. – L., N.Y. : Routledge, Taylor and Francis Group, 2003. – P. 31.
8. <http://www.credo-new.narod.ru/current/html/11.htm> - _ednref15#_ednref15 – Бауман З. Глокализация, или кому глобализация, а кому локализация. / Глобализация: Контуры XXI века: Реф. сб. Отв. ред. Ю.И. Игрицкий, П.В. Малиновский. – М., 2002. – С. 134.
9. Див. більш детально: Глобализация и мультикультурализм. Отв. ред. Н. С. Кирабаев. – М.: РУДН, 2005; Madsen R. Global Monoculture, Multiculture, and Polyculture. // Social research. – 1993. – № 3. – P. 493-511.

УДК 316.422:339.92

КУЛІНІЧ О.М.,
Інститут світової економіки
і міжнародних відносин НАН України,
заступник директора з наукової роботи, к.е.н.

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО ГЛОБАЛЬНОГО ЕКОНОМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА: ІНСТИТУЦІЙНИЙ АСПЕКТ

Анотація. В статті здійснюється спроба дослідити особливості сучасного глобального середовища з акцентом на інституційний аспект даних процесів

Ключові слова: глобалізація, міжнародні організації, науково-технічний прогрес, інститути, інституції, інституціоналізм, економічний розвиток

Аннотація. В статті здійснюється спроба дослідити особливості сучасної глобальної середовища з акцентом на інституційний аспект даних процесів

Ключевые слова: глобалізація, міжнародні організації, науко-технічний прогрес, інститути, інституції, інституціоналізм, економічне розвиток

Annotation. An attempt to probe the features of modern global environment with an accent on the institutional aspect of these processes is carried out in the article

Keywords: globalization, international organizations, scientific and technical progress, institutes, institucii, economic development

Вступ. Глобальний економічний розвиток характеризується циклічним характером, обумовленим дією науково-технічного прогресу, зміною суспільного життя, домінуванням ринкових відносин та інституціоналізацією глобального економічного розвитку. Глобальна економіка у процесі розвитку потребувала адекватної інституційної системи регулювання, яка еволюціонувала від найнижчого рівня, з домінуванням мікрорівневих регуляторів (1870–1914 рр.), з наступним переходом до етапу превалювання двосторонніх міждержавних інститутів регулювання (1914–1945 рр.), до появи багатосторонніх міждержавних інтеграційних органів управління та наднаціональних інститутів (1945–1980 рр.) та до формування системи глобального менеджменту (з 1980 р. і дотепер)[10].

На сучасному етапі розвитку світового господарства, внаслідок значного загострення соціально-економічних протиріч між суб'єктами глобальної економічної системи, спостерігається істотне відставання регулятивних механізмів від динаміки та масштабів глобальних трансформацій. Це вимагає якісного вдосконалення та структурно-функціональної оптимізації діючої нині системи інституційного забезпечення глобального економічного розвитку через створення нових інститутів, модернізацію діючих, а також застосування більш гнучкого і мобільного інструментарію та транспарентних методів глобального економічного співробітництва, посилення функцій контролю та нагляду за основними учасниками глобального ринку.

Метою статті є спроба дослідити особливості сучасного глобального середовища з акцентом на інституційний аспект даних процесів.

Аналіз використаних джерел. Інституційне середовище в контексті неоінституціональної теорії досліджували зарубіжні вчені А. Алчіан, Дж. Бьюкенен, О. Вільямсон, Г. Демсец, Л. Девіс, М. Дженсен, Т. Еггертссон, Р. Коуз, В. Меклінг, Д. Норт, К. Рао, Е. де Сото, Е. Фуруботн, Дж. Хікс. В окремих працях проаналізовано безпосередній вплив інститутів на спрямування певних дій в інституційному середовищі. У цьому плані слід виділити праці таких науковців, як В. Блок, Б. де Лонг та Л. Самерс, А. Діксіт, Б. Леффлер та Р. Рукер, К. Мейер, Дж. Стіл, П. Тіррол.

Серед російських вчених слід зазначити О. Ананьїна, Ю. Валєвича, О. Варєнікіна, В. Вольчика, М. Дерябіну, Р. Капелюшнікова, Г. Клейнера, П. Крючкову, Ю. Латова, О. Ляска, С. Малахова, В. Мау, Н. Мільчакову, Р. Нурєєва, О. Обидєнова, А. Олєйнікіна, В. Полтеровича, Е. Попова, В. Радаєва, В. Тамбовцева, А. Шастітка.

Серед українських авторів : В.М. Гєсць, Б.С. Кваснюк, С.І. Архієреєв, В.В. Дементьєв, О.О. Прутська, В.Д. Якубенко, О.Л. Яременко, М.В. Білоусенко, О.С. Шніпко, А.С. Гальчинський, О.А. Гриценко, В.Д. Лагутіна, П.М. Леоненко, І.Й. Малий, В.О. Мандибура, О.Й. Пасхавєр, В.М. Тарасєвич та ін.

Викладення основного матеріалу.

Сучасна система міжнародних інститутів характеризується ієрархічною структурою, в якій виокремлюються інститути міждержавного, регіонального, наднаціонального та глобального типів. Реакцією на нарощення інтеграційних тенденцій у світовому господарстві та поглиблення інтернаціоналізації виробництва й обміну є зростання ролі інститутів глобального типу, яким поступово делегується частина функцій та компетенцій структур нижчого рівня.

Глобалізаційні процеси сучасного світу роблять світову економіку єдиним ринком і виробничою зоною з національними та регіональними секторами, а не просто сукупністю національних економік, що мають взаємне економічне співтовариство. Відповідно, дані процеси вимагають створення нових ринків на глобальному рівні, формування нових угруповань, розробки нових правил регулювання міжнародних відносин у вигляді багатосторонніх угод з питань економічного співробітництва, концепцій та інтелектуального середовища.

Ці прагнення до спільного вирішення господарських завдань, до об'єднання зусиль по подоланню труднощів регіонального чи глобального характеру призвели до створення кількох десятків міжурядових та неурядових організацій.

Зростаючі темпи глобалізації зумовлюють прискорену ліквідацію формальних тарифних та нетарифних перешкод на шляху руху товарів. Значна інтенсифікація регіональних інтеграційних процесів супроводжується укладанням значної кількості регіональних торговельних угод, що може призвести до погіршення стану загальносвітових режимів регулювання торгівлі. Тому постає питання вироблення та реалізації узгоджених вимог до характеру, структури і механізмів регулювання міжнародних торговельних зв'язків у рамках регіональних угод. До таких вимог належать вимоги відкритості до третіх країн і реалізації принципу недискримінації у торговельно-економічних відносинах.

Нерівномірність економічного розвитку країн все більш негативно позначається на збалансованості механізмів багатостороннього торговельно-економічного регулювання. Перспективи більш збалансованого розвитку глобальної торговельно-економічної системи багато в чому залежать від зменшення розриву в рівнях розвитку країн. Зокрема – від створення механізмів полегшеного доступу менш розвинутих країн до світових інформаційних і науково-технологічних ресурсів. Це вимагає створення ефективної системи допомоги менш розвинутих країнам з метою: підвищення їх потенціалу у використанні переваг більш вільного міжнародного економічного обміну, стимулювання процесів модернізації і нарощування їх міжнародної конкурентоспроможності.

Міжнародні інститути можна систематизувати за наступними ознаками[12]:

1. Соціально-економічного характеру.

Організація Об'єднаних Націй (ООН) є типовою глобальною системою. Вона знаходиться у центрі розгалуженої системи великих та малих міжнародних організацій і протягом майже 50 років після Другої світової війни була найбільш впливовою міжнародною організацією глобального рівня, яка виконувала роль арбітра у міжнародних суперечках, сприяла послабленню напруги та зміцненню міждержавної стабільності і була важливим інститутом попередження воєнних дій та збройних конфліктів. ООН має шість головних органів: Генеральну Асамблею, Раду Безпеки, Економічну і Соціальну Раду, Раду з Опіки, Міжнародний Суд і Секретаріат.

Рада Безпеки, згідно зі Статутом, несе головну відповідальність за підтримання міжнародного миру і безпеки. У 1965 році кількість її членів було збільшено з 11 до 15 (перша поправка до Статуту): п'ять постійних членів – Великобританія, Китай, Росія, США, Франція – і десять членів, які обираються Генеральною Асамблеєю на два роки за географічною ознакою. П'ять з десяти членів переобираються щороку. На відміну від інших органів ООН, тільки Рада Безпеки має право приймати рішення, обов'язкові для виконання всіма членами ООН.

Економічна і Соціальна Рада (ЕКОСОП) – головний орган з координації економічної діяльності ООН та спеціалізованих установ, пов'язаних з ООН. Важливість цього органу засвідчує той факт, що на нього припадає майже 70% всіх бюджетних ресурсів, а також персоналу ООН.

Спеціалізовані постійно діючі органи – ФАТФ (FATF) – Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмивання „брудних грошей” – впливовий міжурядовий орган, зі штаб-квартирою в Парижі, створений у липні 1989 року на паризькій зустрічі глав держав „Великої сімки”. Необхідність створення даної організації була зумовлена двома основними причинами: розвитком наркоманії; зростаючою фінансовою могутністю наркосиндикатів та інших організованих злочинних груп.

2. Міжнародна організація торговельного напрямлення.

Світова організація торгівлі (СОТ) – заснована 8 грудня 1994 року, і є спадкоємицею Генеральної угоди по тарифам і торгівлі (підписана 23 країнами в 1947 році). На сьогоднішній день більш ніж 90% світової торгівлі товарами і послугами проходить між країнами-членами СОТ. Ізоляція від діяльності СОТ та торгівлі за правилами та принципами, іншими, ніж ті, що застосовують країни - члени СОТ, ймовірно, може призвести до серйозних негативних економічних наслідків для економіки країни.

СОТ набуває глобального характеру та має перетворитися на організацію з практично всеохоплюючим членством після прийняття до неї ряду нових членів. З моменту створення ГАТТ значно розширилося поле регулюючої діяльності, яке на сьогодні далеко виходить за рамки власне торговельних відносин, перетворюючи СОТ на провідну міжнародну економічну організацію, членство в якій є практично обов'язковою умовою для будь-якої країни, що прагне інтегруватися у світове господарство.

Членство в СОТ надає можливості: зменшення тарифних та нетарифних обмежень доступу українських товарів практично на всі світові ринки (незабаром більш ніж 170 країн-членів СОТ); контроль за поведінкою з українськими продуктами на ринках країн-членів СОТ; здійснювати контроль за обмеженням експорту в інших країнах. Для повноцінного функціонування економіки слід мати можливість оцінювати та контролювати інформацію про експортні обмеження в інших країнах світу стосовно товарів, що призначаються для даної держави; створення умов, сприятливих для розвитку конкурентоспроможного виробничого сектору та сектору послуг, забезпечення доступу до дешевої сировини та обладнання для українських виробників, що сприяє нижчим витратам компаній, що надають послуги через мережі, нижчим витратам на виробництво, нижчим експортним витратам і т.ін.; вдосконалення загальних економічних показників, а саме зростання іноземних інвестицій, українського експорту, дані фактори призведуть до зростання економіки загалом; розвиток виробництва і експорту призведе до зростання корпоративних доходів і прибутків, які можуть ре інвестуватися в розвиток українського виробництва; зростання експорту послуг призведе до зростання притоку капіталу від надання послуг; збільшення фіскальних доходів, а саме зростання доходів корпорацій (зростання надходжень від податку на доходи корпорацій); зростання рівня зайнятості (зростання надходжень від податку на доходи громадян); зростання вартості торгівлі (збільшення фіскальних доходів в результаті застосування відповідних митних тарифів і податків); модернізація та стабілізація політичних, правових, регуляторних та інституційних умов.

3. Міжнародні організації валютно-фінансового напрямлення.

Важливе місце в системі інституціональних структур регулювання світової економіки та забезпечення міжнародної фінансової безпеки займають міждержавні валютно-кредитні організації. Процес розвитку міжнародних валютно-кредитних відносин історично характеризувався створенням розгалуженої

інституціональної структури, до складу якої входять як глобальні, так і регіональні валютно-фінансові установи.

Ключову роль відіграють міжнародні фінансові інститути об'єднані під назвою „Бреттон-Вудські інститути” і, зокрема, Міжнародний валютний фонд (МВФ) та Світовий банк, які сформовані у 1944 році і залишаються провідними міжнародними валютно-фінансовими установами, найважливішою ланкою сучасної інституціональної структури міжнародних валютних відносин. Первинний розподіл обов'язків між ними передбачав, що МВФ повинен бути інститутом співпраці і виконувати регулювальні, консультативні й фінансові функції у валютно-фінансовій сфері, а Світовий банк повинен бути переважно інститутом розвитку. Світовий банк – багатостороння кредитна організація, яка складається з п'яти тісно пов'язаних між собою установ, що входять у систему ООН, загальною метою яких є надання фінансової допомоги країнам, що розвиваються, і країнам з перехідною економікою за рахунок розвинутих країн. Групу Світового банку складають: Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР), Міжнародна асоціація розвитку (МАР), Міжнародна фінансова корпорація (МФК), Багатостороннє агентство з гарантування інвестицій (БАГІ), Міжнародний центр розв'язання інвестиційних спорів (МЦЗІС). Світовий банк як один із спеціалізованих фінансових інститутів ООН має сприяти виконанню стратегічного завдання: інтегрувати економіку всіх країн-членів якості життя у бідніших країнах до рівня розвинутих країн.

Сучасна інституційна система світового господарства вимагає формування ефективної системи глобального менеджменту, як універсального способу вирішення глобальних економічних, фінансових і соціальних диспропорцій у міжнародних відносинах, гармонізації інтересів суб'єктів глобальної економічної системи, які запропоновано здійснити через реалізацію сценаріїв і моделей глобального розвитку та використання гнучкого інструментарію глобального співробітництва.

Вирішальну роль у розвитку сучасних світогосподарських процесів відіграють ТНК та університети. Як ключові інститути постіндустріального суспільства, вони здійснили ефективну інтеграцію фундаментальної та прикладної науки, зосереджуючи левову частку глобального виробництва матеріальних благ та послуг, сконцентрувавши фінансовий, технологічний, кадровий та інтелектуальний ресурси, а також монополізуючи права на їх володіння, контроль та перерозподіл в межах світового господарства. При цьому найбільш впливовими і економічно ефективними формами ведення транснаціонального бізнесу за умов глобалізації є фінансово-промислові групи, стратегічні альянси, інвестиційні фонди, мережеві комерційні структури, професійні підприємницькі агенції ін. Подібні форми концентрації капіталу, сформувавшись у результаті процесів злиття і поглинання, є найбільш ефективними інституційними структурами ведення виробничої, комерційної та інтелектуальної діяльності.

В світі нараховується більше сотні міжнародних організацій і інститутів, залучених до рішення економічних проблем, їх обговорення і регулювання. Ці організації відрізняються один від одного можливістю впливу на міжнародну економіку, а також своїми розмірами, функціями, составом. До кінця 20 століття проявилась тенденція до скупчення ключових функцій по врегулюванню та моніторингу важливих процесів в рамках невеликої кількості міжнародних організацій.

В Україні за часів трансформаційного періоду повільний процес змін від адміністративно-командної системи до ринкової згенерував інституційну структуру, яка була лише частково реформована і мала серйозні ознаки нестабільності та нестійкості. Для трансформаційної економіки інститути є критичним бар'єром, адже вони або створюють стимули для бізнесу і відповідають основоположним принципам соціально-ринкової економіки або стають перешкодою прозорим бізнесовим трансакціям внаслідок значного зростання витрат.

Відсутність відповідного інституційного середовища пояснює проблемність такої сфери контрактних угод, як забезпечення ефективних і «прозорих» правил конкурентної гри. Основною функцією інституційного середовища, що ґрунтується на принципах класичного лібералізму, є досягнення взаємного співіснування значної кількості економічних агентів під час вирішення контрактних завдань. Якщо ринкова конкуренція «прозора» і це забезпечується відповідними механізмами координації дій агентів, то ринок є передбачуваним і ефективним.

Глобалізація веде до зростання конкуренції у світовому масштабі, що викликає поглиблення спеціалізації та поділу праці з іманентними їх наслідками – зростанню продуктивності праці та скороченню витрат. Відбувається зміна ролі національних ринків: дедалі більше орієнтуючись на глобальний ринок з його досить жорсткими умовами конкуренції, національне виробництво об'єктивно прагне до досягнення високої ефективності, більш повного та якісного задоволення внутрішнього попиту. Економіка, яка є відкритою для міжнародної конкуренції, забезпечує гнучкість у використанні ресурсів, що потенційно приводить до зростання валових обсягів виробництва, і від цього вииграють споживачі, для яких розширюється вибір товарів та послуг.

Причому розгортання самих цих процесів глобалізації відбувається суперечливо за характером впливу на національні економіки та на весь хід сучасного світового господарського розвитку. З одного боку, глобалізація розширює можливість окремих країн стосовно використання та оптимальної комбінації різноманітних ресурсів, а з іншого – глобальні процеси значно загострюють конкурентну боротьбу, спричиняються до змін у перерозподілі фінансових та інвестиційних ресурсів, причому це, як правило, відбувається не на користь країн з низьким та середнім рівнем розвитку, держав, які не належать до числа тих, що мають розвинуту, сталу ринкову систему. Як відзначено в плані загальної геостратегічної оцінки В.Новицьким, “найбільший вигравш від лібералізації торгівлі отримують промислово розвинені країни, які вже мають невисокі митні тарифи (5-6% на кінцеву продукцію промисловості), конкурентоспроможну товарну продукцію високого ступеню обробки (машино-технічного та споживчого характеру), диверсифікований і потужний сектор послуг”. Причому відзначається небезпека

виникнення ситуації, “за якої трансформаційні країни змушені будуть піти на прийняття більш обтяжливих багатосторонніх зобов'язань під наглядом їх торговельних партнерів, не маючи змоги скористатись ширшими торговельними можливостями, котрі формально перед ними відкриваються” .

Отже, від глобалізації, в першу чергу, виграють багаті країни, експортери капіталу, технологій, в той час, як програють країни з односторонньою, недостатньо розвинутою економікою, слабкою інфраструктурою. Відповідно, можна констатувати суперечність процесу глобалізації, яка перетворюється на джерело конфліктів у світовій системі господарських відносин, відтворення. Причому форми можливих суперечок залежать від групової належності певних країн, особливостей географічного розташування, національної спеціалізації. Відзначимо, що особливу роль в означених конфліктах відіграють транснаціональні корпорації (ТНК), що володіють та контролюють низку філій за кордоном. Вони застосовують такі стратегічні методи управління, які здатні завдавати шкоди національним інтересам. За участю ТНК, міжнародних фінансових агентів поширюється й небезпека того, що глобалізація фінансів перетвориться на причину зростання спекуляцій. В свою чергу, останні, як показали кризові події 1997-1998 рр., постають дедалі більш значущим фактором дестабілізації розвитку окремих країн та регіонів світу, соціально небезпечних конфліктів. Джерелами внутрішніх та зовнішніх конфліктів можуть постати, також, та або інша експортна орієнтація, лібералізація як феномен соціально-економічного розвитку, неадекватна соціальним вимогам приватизація.

Сучасне світове господарство є цілісною системою, яка складалася поступово. Вона формувалася у міру еволюції міжнародного поділу праці, процесу інтернаціоналізації господарського життя країн, інтеграції груп країн у регіональні господарські комплекси з міждержавним регулюванням соціально - економічних процесів, транс націоналізації виробництва.

Список використаних джерел:

1. Байтін М.І. Норми права / Байтін М.І. // Теорія держави і права/Под ред. Н.І. Ма-Тузова і А.В. Малько. Саратов: СВШ МВС РФ, 1995.
2. Бартенев С.А. Економічні теорії та школи. / Бартенев С.А. М.: Століття, 1996.
3. Бьюкенен Дж. Твори / Бьюкенен Дж. // Серія: «Нобелівські лауреати з економіки». Т. І. М., 1997.
4. Веблен Т. Теорія дозвільного класу. / Веблен Т.: Пер. з англ. М.: Прогресс, 1984.
5. Гутник В.П. Ринкові інститути та трансформація російської економіки / Гутник В.П. // Світова економіка та міжнародні відносини. 1995. № 7. С. 50-64.
6. Коуз Р. Фірма, ринок та право / Коуз Р.: Пер. з англ. М.: Дело, 1993.
7. Мітчелл У. Економічні цикли / Мітчелл У.: Проблема і її постановка. М.; Л., 1930.
8. Норт Д. Інституційні зміни: рамки аналізу / Норт Д. // Питання економіки. 1997. № 3. С. 6-17.
9. Рязанов В. Т. Економічний розвиток Росії / Рязанов В. Т.: Реформи і російське господарство в ХІХ-ХХ ст. СПб., 1998.
10. Clark B.S. Political economy / Clark B.S. a comparative approach. L, 1991.
11. Conk/in D.W. Comparative economic systems / Conk/in D.W.. L, 1991.
12. Lane J.E. The Public Sector: Concepts / Lane J.E. Models and Approaches. L., 2000.
13. North D. Institutions, Institutional change and Economic Performance. Cambridge University Press, 1990.
14. Oxford Dictionary of Current English, A.S. Hornby, Fourth Edition, Chief Editor: A.P. Cowie. Oxford U-Press, 1989.

УДК 330.34:336.7(477)

СМАГІН В.Л.,

Інститут міжнародних відносин НАУ,
професор кафедри міжнародних економічних
відносин і бізнесу, д.е.н., проф.

НАСЛІДКИ ФІНАНСОВОЇ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА ЕТАПІ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Анотація. В статті розглядаються проблеми впливу глобалізації на фінансові ринки, що розвиваються та вітчизняний фінансовий ринок зокрема. Досліджуються та виділяються найбільш характерні наслідки фінансової глобалізації на даний сегмент ринкової економіки.

Ключові слова: фінансовий ринок, глобалізація, фінансова глобалізація, інтеграція, фінансові активи, фінансові інституції, іноземний капітал.

Аннотация. В статье рассматриваются проблемы влияния глобализации на финансовые рынки и отечественный финансовый рынок в частности. Исследуются и выделяются наиболее характерные последствия финансовой глобализации на данный сегмент рыночной экономики.

Ключевые слова: финансовый рынок, глобализация, финансовая глобализация, интеграция, финансовые активы, финансовые институции, иностранный капитал.